

6 x 4

l'espai dels músics-animadors del país

Aquest és un espai dedicat als músics i animadors de Catalunya i a la feina educativa ingent que fan arreu del país amb les seves propostes musicals.

Roger Canals

ritme i sensibilitat

Músic, animador i productor d'espectacles provinent de l'àmbit de l'educació i del món associatiu, l'aventura musical de Roger Canals va començar de ben jove, però no va ser fins al 1999 que es va professionalitzar i va començar a oferir els primers espectacles adreçats al públic infantil i familiar. D'uns anys ençà, s'ha anat envoltant de músics, actors/animadors, productors i directors que han configurat Roger Canals i Cia. i amb els quals porta en dansa vuit espectacles de diferents gèneres —animació musical d'escenari, cercavila, contes i teatre—, tots amb la música com a element inherent i vertebrador. Volen consolidar una oferta lúdica però amb contingut, bàsicament de petit format, amb la qual busquen el màxim rigor en tots els aspectes de fons i de forma: comunicatius, musicals, pedagògics, legals i d'escena. Amb aquestes premisses Roger Canals ha produït diversos treballs discogràfics, que es poden consultar al seu web.

Els dos últims anys han estat molt productius. L'any passat va estrenar l'espectacle més gran que ha fet, *Dia'n'swing*, una coproducció amb GAAC (empresa terrassenca de gestió cultural), i un espectacle de cercavila, que ha presentat a festivals de Catalunya, València i les Illes Balears amb molt d'èxit. També va presentar un espectacle de contes amb cançons de petit format, *Per sucari-hi pa!*, vinculat al disc que porta el mateix nom i que versa sobre els bons hàbits alimentaris.

Enguany ha produït dos espectacles nous: *Agridolç: el cacauòtic conte del cacau*, un

espectacle de teatre musical coproduït amb l'ONG barcelonina Setem amb la voluntat d'oferir una lectura sensibilitzadora sobre el Comerç Just; i el *Llibre gegant dels Gegants; voluminós I*, un espectacle de contes amb cançons sobre aquesta figura festiva i de l'imaginari col·lectiu que neix d'un encàrrec de la Diputació de Barcelona per oferir en el marc dels Bibliobusos. Ambdós han tingut molt bona acollida i ressò.

Aquest curs Roger Canals vol consolidar els quatre espectacles nous i remodelar el seu clàssic d'animació musical d'escenari, *On es canta, s'hi pot viure*, que aquest any prendrà el nom de *Rebuuum!...bori*, introduint noves propostes musicals i escèniques i un nou disseny, sense perdre l'esperit versàtil de l'animació —un art, un gènere i un ofici tan únics al nostre país— que accepta auditoris petits i grans.

També està preparant una versió d'*Agridolç* accessible per a la comunitat sorda. Juntament amb l'empresa Àgils Comunicació, ha adaptat l'espectacle i inclòs dos traductors/actors que actuaran amb llenguatge de signes simultàniament a la interpretació dels dos actors/animadors. L'estrenarà la primavera del 2010 i és tot una innovació en aquest camp.

Roger Canals també participa des de fa anys en projectes de l'AMAPEI, una associació que agrupa bona part dels músics i animadors del país (www.amapei.com).

Va guanyar el Premi Mirall de Composició'99, atorgat per la Fundació Mirall de Barcelona, amb la cançó "On es canta, s'hi pot viure".

Però en Roger afirma que el premi que rep cada dia és gaudir de l'especialíssim efecte que produeix en els infants la seva música i els seus muntatges artístics, un efecte que alimenta la seva sort i la seva vocació professional.

Pep Puigdemont

Roger Canals
Tel.: 658 91 77 50
www.rogercanals.com

Públic familiar

la becaina, a casa...

Un dia em vaig adonar que després d'anys fent espectacles per al públic infantil, de sobte em trobo fent espectacles per al "públic familiar". Crec que tot és una qüestió de terminologia, com tantes i tantes coses que canvien de nom amb el temps, però descriuen la mateixa cosa.

A tots els que fem de públic ens pot agradar o no l'espectacle que hem anat a veure, i per tant al "públic infantil" també li pot passar. És totalment legítim que algun noi o noia s'avorreixi amb el que veu, no li agradi, no ho entengui... I aquí ve la pregunta: què s'ha de fer en aquests casos? Normalment quan algun infant perd el contacte amb l'espectacle, no pot estar-se quiet al seu lloc, crida, s'aixeca... I és aquí on crec que ha d'intervenir el "públic familiar". Ja no només per a les actrius i els actors que hi ha dalt de l'escenari, sinó també perquè aquest noi o noia "alterat" ha de saber estar al lloc on és, dit d'una altra manera, ha de saber comportar-se, perquè no està sol i hi ha més públic que vol estar atent a l'espectacle.

Un espectacle infantil, o de "públic familiar", es compon de dues parts humanes: una a dalt i l'altra a baix de l'escenari. Els que són a dalt, per molt que els agradi l'ofici, també treballen, i ho volen fer amb totes les condicions adequades, i els que són a baix, és el públic que es deixa "enredar", o no, per la proposta. Amb aquesta definició tan simple vull recordar que un espectacle de "públic familiar" no és un "pàrquing-guarderia", que les activitats proposades pels programadors generalment informen de l'edat recomanada, que com a "públic familiar" els adults han d'assumir coses tan simples com desconnectar els telèfons mòbils i no posar-se a xerrar un cop ha començat la funció, que no és massa grat ni per als professionals ni per als seus fills i filles veure pares i mares fent una becaineta, xerrant amb el del costat o llegint el diari mentre dura l'espectacle. I per últim, si parlem de "públic familiar" cal comportar-se com a tal. Molts cops els més menuts necessiten la complicitat dels adults que els acompanyen per compartir i perquè els ajudin, quan calgui, a entendre el que estan veient i escoltant.

Malgrat tot, com a actor, m'agrada el terme "públic familiar".

Joan Gispert
Membre fundador de Micro Troupe